

F. t. l. om kreditaftaler

skellige kredittilbud, hvis ikke der gives de samme oplysninger. Undtagelsen er derfor ikke medtaget i lovforslaget.

6.9. Direktivet undtager endvidere kreditaftaler i henhold til hvilke, der ikke skal betales rente, forudsat at forbrugeren indvilliger i at tilbagebetale kreditten på én gang, jf. artikel 2, stk. 1, litra d. Visse af lovens regler om oplysningspligt vil heller ikke kunne finde anvendelse for disse kreditter. Lovens øvrige bestemmelser bør imidlertid også finde anvendelse for disse kreditter, idet der er det samme behov for beskyttelse af den svage part i kontakten. Undtagelsesmuligheden er derfor ikke udnyttet.

6.10. Undtaget er tillige kreditter under 200 ECU (ca. 1.600 kr.) og over 20.000 ECU (ca. 160.000 kr.), jf. direktivets artikel 2, stk. 1, litra f.

Der findes ikke i dansk ret en tilsvarende regel. Kreditkøbsloven omfatter som udgangspunkt alle kreditkøb, uanset kredittens størrelse. Visse af lovens regler gælder dog ikke for køb under en vis størrelse. Således gælder oplysningspligten efter § 8 ikke for køb, hvor kreditkøbsprisen ikke overstiger 1.000 kr., og efter § 17, stk. 1, nr. 2, kan ejendomsret kun forbeholdes, såfremt kreditkøbsprisen overstiger 1.000 kr. Disse regler opretholdes efter forslaget, idet beløbsangivelsen dog foreslås forhøjet, jf. lovforslagets § 9, stk. 4, og § 33, stk. 1, nr. 2. Justitsministeriet finder derimod ikke anledning til generelt at undtage meget små eller meget store kreditter, da der også i disse tilfælde kan være et beskyttelsesbehov.

6.11. Undtaget er desuden kredit, der skal tilbagebetales ved højst fire betalinger inden for en periode på højst tolv måneder, jf. artikel 2, stk. 1, litra g. Reglen tager sigte på en speciel bestemmelse, der findes i engelsk ret om betaling af skolepenge. Den er fremmed for dansk ret.

6.12. Medlemsstaterne kan endvidere undtage kreditaftaler, der er bekræftet af en notar eller dommer, fra visse af direktivets bestemmelser. Bestemmelsen tager sigte på specielle franske forhold. Den foreslås ikke indført i dansk ret.

7. Oplysning om de årlige omkostninger i procent

7.1. Det er et hovedpunkt i lovforslaget og direktivet fra 1986, at forbrugeren skal have oplysning om de årlige omkostninger i procent i forbindelse med indgåelsen af kreditaftalen, jf. forslagets § 9, stk. 1, nr. 4, § 10, stk. 1, nr. 3, og direktivets art. 4, stk. 2. I forslaget til ændring af direktivet er der fastsat nærmere regler om beregningen af de årlige omkostninger i procent, jf. art. 1 a.

Ifølge kreditkøbslovens § 8 skal forbrugeren i forbindelse med indgåelsen af en aftale om køb bl.a. have oplysning om salgsgenstandens kontantpris, kre-

ditomkostningerne og kreditkøbsprisen. På tilsvarende måde skal forbrugeren ifølge kreditkøbslovens § 32 have en række oplysninger i forbindelse med indgåelsen af en kontoaftale, herunder f.eks. gebyret for oprettelse af kontoen, kredittens maksimum og de nærmere regler og betingelser for pålæg af kreditomkostninger, samt beregningsmåden for sådanne omkostninger, herunder den nominelle årlige rente.

Der stilles imidlertid ikke i dag i gældende dansk lovgivning krav om, at forbrugeren skal have oplysning om de årlige omkostninger i procent.

7.2. Formålet med en bestemmelse om pligt for kreditgiver til at oplyse forbrugeren om de årlige omkostninger i procent er at give denne grundlag for at bedømme, hvilke udgifter der er forbundet med kreditten. De årlige omkostninger i procent giver udtryk for den samlede pris for at låne 100 kr. i et år og udtrykker således omkostningerne ved en kredit uafhængig af kredittens størrelse, afdragsform m.v. Oplysningen om de årlige omkostninger i procent gør det lettere for forbrugeren at sammenligne forskellige kredittilbud og kan derfor gavne konkurrencen. Oplysningen kan muligvis også virke sanerende på de ofte meget høje kreditomkostninger.

7.3. For Danmarks vedkommende skal bestemmelsen dog først være gennemført den 31. december 1992, idet Danmark er omfattet af undtagelsesreglen i artikel 5, jf. ovenfor under pkt. 3.1. Indtil da kan Danmark bibeholde de gældende regler om, at forbrugeren kun skal have oplysning om de samlede nominelle omkostninger.

Justitsministeriet har overvejet, om man allerede nu burde fastsætte regler om, at kreditgiveren skal oplyse forbrugeren om de årlige omkostninger i procent. Justitsministeriet har imidlertid anset det for nødvendigt, at erhvervslivet får god tid til at sætte sig ind i reglerne, før de træder i kraft. På den baggrund foreslås det, at der allerede nu medtages regler herom i loven, men således at de først træder i kraft den 1. januar 1993, jf. lovforslagets § 57, stk. 2.

7.4. De årlige omkostninger i procent er i lovforslagets § 16 og i direktivets art. 1a, stk. 1, defineret som *den omkostningssats, der på årsbasis giver samme nutidsværdi af de samlede nuværende eller fremtidige forpligtelser (lån, tilbagebetaling og omkostninger), der følger af aftalen mellem långiver og forbruger*. Beregningen af de årlige omkostninger i procent sker i overensstemmelse med den matematiske formel, der er optaget i bilag II til forslaget til ændring af direktivet, jf. bilaget til lovforslaget. Formlen er baseret på *den interne rentes metode*. Der er i bilag III til forslaget til ændring af direktivet angivet fire eksempler på beregningsmetoden, jf. bilag 2 til lovforslaget.